

на, който имаше дързостта да каже дума за свобода. Бяхъ ирѣсени сж още тѣзи грозотии, предъ очитѣ ни сж още и онѣзи хубави момци и мжжѣе, които тука, въ тази Стара Българска столица, тѣй безъ време, въ такава хубава цвѣтуща възраст загинахъ на бѣсилкитѣ. И всичко това се вършеше, защото достойнитѣ тѣзи синове на Майка България имашъ дързостта да кажатъ, че измжчений Български народъ трѣба да си получи свободата.

Но тѣзи грозни времена минахъ безвъзвратно. Сега ли да не се радваме на свободата, сега ли да не говоримъ за нея, — сега, когато, благодарение на Русия, имаме това свето и безцѣнно благо? О! Свободата е хубаво и много хубаво нѣщо! Ние го съзнаваме това и за то добриятъ и честниятъ Българинъ никогажъ нѣма да каже, че често се говори за свободата. Толкось пд-вече не можемъ ние, Търновчанетѣ, да не говоримъ за свобода днесъ, когато въспоминаваме освобождението на градътъ си и на сами себе си отъ петвѣковното робство.

Но какво да говоримъ? — Да говоримъ трѣба това, което говори на всинца насъ Събитието, що го въспоминаваме днесъ тѣй тържественно. А това събитие ето какво говори на всѣки единъ Българинъ: *«даде ви се свобода, — умѣйте да цѣните това свето благо, умѣйте да бждите истински свободни»*.

Никой не отрича и не може да отрѣче, че ние сме свободни сега. Имаме свой Любимъ отъ всинца ни Господаръ, Когото сме си избрали тѣй единодушно и на Когото съ най-голѣмото довѣрие, съ най-голѣмата любовъ и преданность Народътъ повѣри сждбинитѣ си; имаме свое управление; открити сж за насъ всичкитѣ поприща на обществената и господарственна дѣятелность; повикани сме всинца да съдѣйствуваме, всѣки споредъ силитѣ си, за общото добро, за общиятъ напредѣкъ. Ще рѣче, имаме си *свобода*.

Сладки сж тѣзи думи! Приятно и твърдѣ утѣшително е да произнасяме и да слушаме тѣзи думи ние, които ~~ме~~ *теглия*е грозно робство въ продължение на петстотинъ